

mende med de Grundsetninger, som man har opstillet, og det gaaer ikke an, at en lovgivende Forsamling siger: Det Rigtige er alene dette, men paa Grund af Omstændighederne gjøre vi noget Andet. Naar man har gjort sig Rede for, hvad der er det Rigtige, skal man handle derefter. Dette er ikke skeet i nærværende Tilfælde, og jeg for mit Vedkommende har ingen anden Maade at tilkjendegive min personlige Mening derom paa end ved at stemme mod Lovforslaget i dets Heelhed, skjøndt jeg meget vel veed, at dette ikke vil drage nogen praktisk Følge efter sig. Men det er en Troesbetjendelse fra min Side om, at jeg, naar jeg erkjender visse Principer for rigtige, da ogsaa, saavidt det staaer i min Magt, vil handle derefter. Den, jeg nærmest støtter mit Haab til i disse Spørgsmaal, er den høitærede Indenrigsminister, hvem jeg yder min fulde Anerkjendelse, fordi han har indbragt et nyt Moment, og det et Moment af stor Vigtighed, i denne Sag. Jeg er overbevist om, at det, naar denne Betingelse for Alvor skal bringes til Anvendelse, vil vise sig, at vi have ruttet med, jeg kunde næsten sige, kastet i Grams med den vigtigste politiske Hæder, vi kunne uddele. Jeg har en stærk Formodning om, at Mange, som have søgt om Indfødsret, saalænge der ikke hørte Andet til at faae den end et Stykke stemplet Papir af meget ringe Værdi og en Smule Attest fra et Sogneforstanderskab, der oftest ikke sagde Andet, end at man ikke vidste, at der kunde være Noget til Hinder derfor, ikke ville bryde sig om at erhverve sig Indfødsretten, naar de skulle have væsentlig Uleilighed ved at skaffe de Documenter tilstede, ifølge hvilke den af os vedtagne Lov først faaer praktisk Betydning for de Enkelte. Jeg skal i saa Henseende tillade mig at henvende det Spøgsmaal til den høitærede Indenrigsminister, om han ikke antager, at den Beslutning om Indfødsrets Meddelelse, som nu fattes af Rigsdagen — i dette Dieblit for Landstingets Vedkommende — bliver hvilende og, med Hensyn til hver Enkelt, først kommer til virkelig Anvendelse og Udtalelse gennem et særligt Document, naar Betingelsen i Lovforslaget er opfyldt. Jeg troer, at det er den

rigtige Conseqvents af den høitærede Ministers Tanke, at det vil være at documentere af Vedkommende, at denne Betingelse nu er opfyldt af dem, og at de først, naar dette er skeet, ville blive anerkjendte ved et særligt Document som de, der nu i Henhold til den af Rigsdagen vedtagne Lov have faaet Indfødsret; det vil da vise sig, at Mange ikke ville bryde sig om at faae Indfødsretten, naar de skulle have en saadan Uleilighed, og det vil rimeligviis ikke blot blive Tilfældet med de stakkels Spillekanter, der søge om Indfødsret for at faae en Stillingssum ubetalt noget tidligere, eller Gud veed, hvad det nu var, at de skulle opnaae derved, men ogsaa med mange Andre, der ikke sætte overordentlig stor Priis paa Indfødsretten.

Indenrigsministeren: Ja, jeg anseer det næsten for overflødigt at udtale, at min Anskuelse om det Spørgsmaal, som den ærede Landstingsmand nys rettede til mig, er ganske overensstemmende med hans; det forekommer mig at fremgaae ligesvært af Lovudkastets Ord, at dette maa være Meningen.

Andrø: Jeg skal ikke i dette Dieblit indlade mig paa almindelige Betragtninger over Lovforslaget; det er kun et lille Mellemværende med den ærede sidste Taler, som nøder mig til at sige to Ord. Det ærede Medlem har flere Gange udtalt sig saaledes, at man maatte komme til at troe, at det udtrykkeligt var vedtaget i Forsatningen, at en særlig Lov skulde gives, hver Gang Indfødsret skulde meddeles Noget. Det er dette, som ikke er Tilfældet. Der staaer alene i Grundloven, at det skal ske „ved Lov“, men disse Ord have ikke den indskrænkede Betydning, som han vilde tillægge dem. Det er i saa Henseende ganske irrelevant, at man ikke hidtil har gjort Forsøg paa at opstille visse almindelige Regler, eller Grundsetninger for Indfødsrets Meddelelse, hvis Anvendelse overlodes til Regjeringen. Jeg vil slet ikke sige, at der deri vilde være Nogetsomhelst, der var at ønske, eller Noget, som man burde bestræbe sig for at faae gennemført, men jeg vil blot fremhæve, at der ligesaa lidt fra Grundlovens Side